

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 54ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 930 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ὄροφος)

Η Α' ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἀναμνηστική φωτογραφία μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς Συνάξεως.

*Μετά την λήξιν της Α' Συνεδριάσεως
της 'Ιερᾶς 'Επαρχιακῆς Συνόδου της 'Εκκλησίας
Γ.Ο.Χ. 'Αμερικής.*

*"Αποφισ μέρους τῶν Συνέδρων
εἰς τὴν Αἴθουσαν Μητροπολίτου 'Αστορίας
Πέτρου.*

*Εἰς τὸ προεδρεῖον τῆς Συνάξεως ἦσαν οἱ 'Αρχιερεῖς.
'Εδῶ διακρίνονται ὁ Χίου Στέφανος, ὁ 'Αμερικῆς
Παῦλος, ὁ 'Αττικῆς & Βοιωτίας Χρυσόστομος καὶ
ὁ Χριστιανουπόλεως Γρηγόριος.*

Ἐπί τῇ συμπληρώσει 50 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς 'Ενορίας τῆς 'Αγ. Μαρκέλλης 'Αστορίας Η.Π.Α. ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου 'Αστορίας Πέτρου, συνεκλήθη εἰς Νέαν 'Υόρκην ἡ πρώτη Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς ἐν 'Αμερικῇ 'Εκκλησίας μας. Εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν Σύναξιν συμμετείχον 169 ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν καὶ μονῶν τῆς 'Αμερικῆς ἐνῶ τὰς ἐργασίας παρακολούθησαν καὶ 250 ἐπισκέπται - παρατηρηταὶ καθῶς καὶ δημοσιογράφοι.

Εἰς τὴν Σύναξιν, ἡ ὁποία εἶχε τριήμερον διάρκειαν, συμμετεῖχε ἀντιπροσωπεῖα τῆς 'Ι. Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος ἀποτελουμένη ἀπὸ τούς 'Αρχιερεῖς: Χίου κ. Στέφανον, 'Αττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριον καὶ Μαραθῶνος κ. Φῶτιον. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ οἱ ἐξ 'Ελλάδος 'Αρχιερεῖς θὰ συνεδρίαζον ὁμοῦ μετὰ τούς ἐν 'Αμερικῇ, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς 'Ιερᾶς 'Επαρχιακῆς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας Γ.Ο.Χ. 'Αμερικής.

Ὡς γνωστόν, τό παρελθόν ἔτος, ἡ 'Εκκλησία μας διὰ σχετικῆς Συνοδικῆς Πράξεως παρέσχε τὴν δυνατότητα τῆς ἐπιτοπίου ἐπιλύσεως τῶν ἐν 'Αμερικῇ ἀνακυπτόντων ζητημάτων ὑπὸ 'Επαρχιακῆς Συνόδου. Δεδομένου τοῦ ὅτι ἐν 'Αμερικῇ ἡ 'Εκκλησία μας ἔχει δύο 'Αρχιερεῖς, ἐνῶ διὰ τὴν σύνοδον ἀπαιτοῦνται τουλάχιστον τρεῖς, ἡ 'Ι. Σύνοδος τῆς 'Εκκλησίας μας ἀπεφάσισε τὴν ἀποστολὴν τουλάχιστον ἑνὸς 'Αρχιερέως ἐξ 'Ελλάδος, ὡςάκις χρειάζεται, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ σύγκλησις αὐτῆς τῆς 'Επαρχιακῆς Συνόδου.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐκ τῆς ἰδρύσεως τῆς 'Ιεραποστολῆς μας ἐν 'Αμερικῇ παρῆλθεν ἤδη 50ετία, ἥτο ἐπιτακτικὴ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ 'Οργανισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τό ὁποῖον εἶχεν ἰδρύσῃ ὁ Μακαριστὸς Μητρ/της 'Αστορίας Πέτρος, ἥτοι τῆς Η.Ο.Τ.С.Α (Holy Orthodox Traditionalist Church of America). Ὁ νέος 'Οργανισμὸς ὠνομάσθη Σύνταγμα ἢ Κανονικὴ Δομὴ τῆς 'Εκκλησίας Γ.Ο.Χ. 'Αμερικής καὶ δι' αὐτοῦ συμμετέχουν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐνοριῶν τῆς 'Αμερικῆς, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὴν αὐτοτέλειαν των ὡς ἀνεξάρτητα νομικά πρόσωπα, εἰς περίπτωσιν ὅμως διαλύσεώς των, τότε ἡ Μητρόπολις ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνην τῆς ἀνασυστάσεώς των. Εἰς τό «Σύνταγμα» τοῦτο καθορίζεται καὶ ἡ ἄμεσος

σχέσις τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ καθορίζονται σαφῶς αἱ ἀρμοδιότηται ὧν τῶν παραγόντων.

Προσχέδιον τοῦ Συντάγματος εἶχε σταλεῖ εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἡ Ἱ.Σ. τῆς Ἐκκλησίας μας συνεδρίασεν τὴν 17/30 Σεπτεμβρίου διὰ τὴν τελικὴν διαμόρφωσιν τῶν ἄρθρων καὶ ἐξουσιοδότησε τοὺς Ἀρχιερεῖς οἱ ὅποιοι θὰ συμμετεῖχον εἰς τὴν Σύναξιν διὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Σχεδίου Συντάγματος, παρέσχε δέ καὶ τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῆς Ἱ. Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἀμερικῇ, νὰ ἀξιολογήσουν τὰς τυχόν προτάσεις τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνέδρων καὶ νὰ τὰς ἀποδεκτοῦν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιβαίνουν εἰς Κανονικὰς Διατάξεις ἢ εἰς Συνοδικὰς Ἀποφάσεις.

Πράγματι, οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας (τόσον οἱ ἐξ Ἑλλάδος, ὅσον καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ) συνέλεξαν τὰς προτάσεις αἱ ὁποῖαι εἶχον σταλεῖ ἀπὸ τὰς διαφόρους ἐνορίας, ἀξιολόγησαν αὐτάς καὶ συνέθεσαν τὸ τελικόν σχέδιον τοῦ Συντάγματος, προϊόν πολυῶρου καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας. Τὴν Πέμπτην 24-9/7-10-2004 ἐγένετο ἡ πρώτη συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς, εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἀγ. Μαρκέλλης Ἀστορίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεκρίθη τὸ σχέδιον τοῦ Συντάγματος τὸ ὁποῖον θὰ κατετίθετο εἰς τὴν Κληρικολαϊκὴν Σύναξιν.

Τὴν Παρασκευὴν 25-9/8-10-2004, ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Κληρικολαϊκῆς, εἰς τὸν Καθεδρικόν Ναόν Ἀγ. Μαρκέλλης. Μετὰ τὰς κατανυκτικὰς ψαλμωδίας ἀνεγνώσθη τὸ μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου καὶ ἠκολούθησαν οἱ χαιρετισμοὶ τοὺς ὁποῖους ἀπηύθυναν πρὸς τὴν Κληρικολαϊκὴν Σύναξιν οἱ παριστάμενοι ἐκπρόσωποι φορέων τῆς Ὁμογένειας. Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθησαν μηνύματα φορέων καὶ ἐκπροσώπων τῆς πολιτικῆς.

Τὸ Σάββατον 26-9/9-10-2004, εἰς τρεῖς αἰθούσας τοῦ Ξενοδοχείου Courtyard by Marriot τῆς Ν. Ὑόρκης (εἰς αὐτὸ διέμενον καὶ οἱ περισσότεροι σύεδροι) ἔλαβον χώρα αἱ κύρια ἐργασίαι τῆς Κληρικολαϊκῆς.

Εἰς τὴν μεγάλῃν κεντρικὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία εἶχεν ὠνομασθῇ διὰ τὴν περίστασιν «Αἴθουσα Ἐπισκόπου Ἀστορίας κυροῦ Πέτρου Ἀστυφίδη»

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος προσφωνεῖ εἰς τὴν μερικὴν Σύναξιν τῆς Μητροπολιτικῆς νεολαίας.

Ἀποψις τῆς ἐπιμέρους Συνάξεως τῆς Μητροπολιτικῆς Φιλοπτώχου.

Κατὰ τὴν Ἀπόλυσιν μετὰ τὸ πολυαρχιερατικόν συλλείτουργον τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς Συνάξεως εἰς τὸν Καθεδρικόν Ναόν Ἀγ. Μαρκέλλης Ἀστορίας.

ἐγένετο ὁ ἁγιασμός καί ἡ προσευχή τῆς ἐνάρξεως. Μετά τὰς σχετικές προσφωνήσεις, οἱ σύνεδροι μοιράσθηκαν εἰς τρία μέρη. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν νέων κάθε ἐνορίας συνήχθησαν εἰς τὴν παράπλευρον «Αἵθουσαν Ἁγίας Μαρκέλλης». Ἐκεῖ ἀφοῦ ἤκουσαν τὰς εἰσηγήσεις καί συνεζήτησαν, συνεκρότησαν τὴν Μητροπολιτικὴν Νεολαίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἀμερικῇ καί ἀνέδειξαν τὸ προεδρεῖον τῆς.

Αἱ ἐκπρόσωποι τῶν Φιλοπτῶχων κάθε ἐνορίας, συνήχθησαν εἰς τὴν «Αἵθουσαν Ἀρχιμανδρίτου Νήφωνος» ὅπου παρομοίως συνέστησαν τὴν Μητροπολιτικὴν Φιλόπτωχον, ἀναδείξασαι, καί τὸ Συμβούλιο αὐτῆς.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων παρέμειναν εἰς τὴν κεντρικὴν αἵθουσαν διὰ τὴν κατ' ἄρθρον συζήτησιν τοῦ Συντάγματος. Παρατηρηταί καί Δημοσιογράφοι παρηκολούθουν ἐλευθέρως ὅλας τὰς ἐργασίας τῶν συνάξεων, ἐνῶ εἰκὼν μετεδίδετο ταυτοχρόνως καί προεβάλλετο εἰς μεγάλας ὁθόνας ἔξω τοῦ Συνεδριακοῦ χώρου.

Οἱ παριστάμενοι δημοσιογράφοι ἐδήλωσαν τὸν ἐντυπωσιασμόν των ἀπὸ τὸ ἄφρογον καί τὴν πλήρη διαφάνειαν τῶν διαδικασιῶν. Ἐγένετο οὐσιαστικός καί γνήσιος διάλογος καί τὸ τελικόν κείμενον τοῦ Συντάγματος ἦτο προϊόν τῆς συνθέσεως τῶν ἀπόψεων ὅλων τῶν Κληρικῶν καί Λαϊκῶν συμμετεχόντων. Εἰς τὰς ἐλαχίστους περιπτώσεις διχογνωμιῶν ἐγένετο ψηφοφορία μεταξύ τῶν συνέδρων, ἐνῶ εἰς τὸ προεδρεῖον τῆς Συνάξεως οἱ Ἀρχιερεῖς ἔδιδον λύσιν εἰς τὰ ὅποια ἀνακύπτοντα ζητήματα, ἀποδεχόμενοι κάθε ἐποικοδομητικὴν πρότασιν. Ἐν τῷ μεταξύ συνήχθησαν ὁμοῦ εἰς τὴν κεντρικὴν αἵθουσαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς νεολαίας καί τῶν Φιλοπτῶχων.

Ἐν τέλει, ἦτο ἐντυπωσιακόν τὸ θέαμα τῆς ὁμοφώνου ἀποδοχῆς τοῦ Συντάγματος καί ἐκ τῶν 169 συνέδρων οἱ ὅποιοι ἐχειροκρότουν ὀρθοί μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Διὰ κοινῆς ψαλμωδίας καί προσευχῆς ἐγένετο ἡ λῆξις τῶν ἐργασιῶν τῆς κυρίας ἡμέρας τῆς Συνάξεως.

Τὴν Κυριακὴν 27-9/10-10-2004 μετὰ τὸ πολυαρχιερατικόν συλλεῖτουργον ὑπεγράφη τὸ ψή-

Ὁ Σεβ. Μητρ. Ἀμερικῆς κ. Παῦλος εἰσοδεύων ἐν τῷ Ναῷ κρατῶν τὰ ἱερά λείψανα κατὰ τὴν τελετὴν ἐνάρξεως τῆς Συνάξεως. Ἐκ δεξιῶν τοῦ ὁ π. Χρῆστος Πίττος.

φισμα τῆς Συνάξεως ἐπὶ περγαμνῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδηλοῦτο ἡ ἀφοσίωσις πάντων τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν Ἱ. Σύναξιν εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ διάθεσις ὅλων νὰ ὑποστηρίξουν μετὰ πάσης δυνάμεως τὰ ἐθνικά δίκαια τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Ἑλληνικωτάτης Κύπρου μας, καθὼς καί ἡ ἔγκρισις τοῦ Συντάγματος ἢ Κανονικῆς Δομῆς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐπὶ τῆς περγαμνῆς ὑπέγραψαν ἐκτός τῶν Ἀρχιερέων ἐν Ἀμερικῇ καί οἱ ἱερεῖς καί οἱ πρόεδροι τῶν διαφόρων κοινοτήτων.

Τὸ Ἑσπέρας, εἰς τὸ παρατεθέν δεῖπνον, προεβλήθησαν, ἐκτός ἀπὸ τὸ μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καί δύο «ντοκυμαντέρ», παραγωγῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, τῇ φροντίδι τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου. α) Διὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί β) διὰ τὸν Μακαριστὸν Μητροπολίτην Ἀστορίας Πέτρον. Ἐδόθησαν βραβεῖα εἰς Κληρικούς καί λαϊκοὺς τῆς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς καί ἀνεγνώσθη μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς Γεωργίου Μπούς. Παρουσα ἦτο καί ἡ τοπικὴ βουλευτίς τῆς Ν. Ὑόρκης Καρολίνα Μαλόνη, οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν («διὰ τὸν φόβον τῶν... Ἰουδαίων»!). Ἔστειλαν ὅμως χαιρετισμούς ἐξ Ἑλλάδος ὁ Ν. Νικολόπουλος, ὁ Στ. Παπαθεμελῆς, ὁ Θεόδωρος Πάγκαλος, ὁ Πάνος Τριγάζης, τὸ Συμβούλιον Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, καί ἐξ Ἀμερικῆς οἱ Κρίστοφερ Σείς, Δημήτριος Γιάνναρος, Μάϊκλ Μπιλαράκης, Λεωνίδας Ραπτάκης, καί Στήβεν Κοροδημός.

Συγκινητικὴ ἦτο ἡ παρουσία ἑλληνοπαίδων μαθητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Ἁγίας Μαρκέλλης, τὰ ὅποια ἐνδεδυμένα μέ ἐθνικάς ἐνδυμασίας ἐτραγούδισαν παραδοσιακά ἑλληνικά ἄσματα.

Συγχαρητήρια εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνάξεως ἐξέχοντα ὁμογενῆ ἱατρὸν Δρ. Μιχαήλ Γιαννακῶφ, καί τὰ λοιπά μέλη αὐτῆς, οἱ ὅποιοι εἰργάσθησαν δραστηρίως ἐπὶ 17 μῆνας διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολὴν των.

Ποιοί θά σωθοῦν τίς ἡμέρες τοῦ ἀντιχρίστου;

Τοῦ συνεργάτου μας «Φιλήμονος»

Οἱ ἔσχατες ἡμέρες πλησιάζουν. Ἡ συντέλεια τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶναι ἐπὶ θύρας. Οἱ νήφοντες Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ ἀναγνωρίζουν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ὥστε νὰ μὴν κατακριθοῦν γιὰ ὑποκρισία κατὰ τὸ ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου. «Υποκριταὶ τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;» (Ματθ. ΙΣΤ' 3).

Πράγματι. Ὅπως μᾶς προκατήγγειλε ὁ Κύριος καὶ σωτήρας μας θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ἡ ἀνθρωπότητα ἀφοῦ καταντήσῃ σὲ μεγάλη ἠθική παρακμή, ὅπως τίς ἡμέρες τοῦ Νῶε, καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ ἀντιχρίστου, θά γίνει ἡ Δευτέρα ἐπιφάνεια τοῦ Σωτῆρος ἐν δόξῃ, γιὰ νὰ κρίνῃ τὰ σύμπαντα ἐν πυρί καὶ θείῳ.

Ποιοὶ θά σωθοῦν ὅμως στίς φοβερές ἐκεῖνες ἡμέρες. Ποιοὶ θά ἀντέξουν τὴ βία τοῦ ἀνόμου; Πῶς θά περάσουν ἀπὸ τὴ θλίψη ἐκείνη· μεγαλύτερη τῆς ὁποίας δὲν ἔγινε οὐδ' οὐ μὴ γένηται;

Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ βρίσκεται στὸ ἱερὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ ὁποῖο ἀκριβῶς γι' αὐτὸ καταγράφηκε· γιὰ νὰ προετοιμάσῃ, νὰ παρηγορήσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς διαβεβαιώνοντάς τους ὅτι ὅσα φοβερά κι ἂν συμβοῦν, ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ αὐτὸς ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν του στὴ σωτηρία.

Στὴν Ἀποκάλυψη, στὸ κεφάλαιο ΙΑ' στίχος 1-2 διαβάζουμε:

«Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ράβδῳ λέγων· ἔγειρε καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ· Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μὴνας τεσσαράκοντα δύο».

Ὁ κάλαμος σὲ μέγεθος ράβδου πού δόθηκε στὸν Ἰωάννη δηλώνει μέτρον. Μὲ τὸν κάλαμο αὐτόν θά καταμετρήσῃ καὶ θά ὀρίσῃ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ πού θά τύχει τῆς προστάσεως του κατὰ

τίς ἡμέρες τοῦ ἀντιχρίστου Ἡ καταμέτρησις ἐνός τόπου σημαίνει τὴν κατοχὴ καὶ ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ. Ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον βρίσκονται στὴν κατοχὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ γιὰ λογαριασμὸ του γίνεται ἡ καταμέτρησις.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐκλήθη νὰ μετρήσῃ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ. Ἡ πράξη αὐτὴ εἶναι συμβολικὴ καὶ δηλώνει τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀληθινὰ πιστοὺς καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ σφράγισμα τῶν πιστῶν ὅπως περιγράφεται μετὰ τὴν ἕκτη πληγὴ τῆς ἕκτης σφραγίδος*. Βλέπουμε, λοιπόν, στὴν ἱερὰ ἀποκάλυψη ὅτι δὲν σφραγίζει μόνον ὁ ἀντίχριστος τοὺς ὁπαδοὺς του ἀλλὰ πρῶτα καὶ κύρια σφραγίζει ὁ Χριστὸς τοὺς δικούς του. Καὶ ἡ Ἐκκλησία σφραγίζει τὰ πιστὰ τέκνα της, «*Σφραγὶς δωρεὰς πνεύματος ἁγίου. Ἀμήν*», στὸ μυστήριον τοῦ χρίσματος. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα σφραγίδα ὀνομάζεται. Ἐκεῖ, λοιπόν, ἄγγελος Κυρίου προστάζει τοὺς τέσσερις ἀγγέλους πού βρίσκονται στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα· Ἀνατολή, Δύση, Βορρᾶ καὶ Νότο νὰ κρατήσουν τοὺς ἀνέμους νὰ μὴν πνεύσουν ἕως ὅτου σφραγίσουν τοὺς πιστοὺς. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐσφραγισμένων ἦταν 144.000 πιστοί. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι φυσικὰ συμβολικὸς καὶ δηλώνει ὅτι τὸ πλῆθος τῶν σεσωσμένων εἶναι γνωστὸ στὸ Θεὸ ἕως ἑνὸς κατὰ τὸ γραφικὸ «*ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ*».

Ἡ καταμέτρησις, λοιπόν, τοῦ θυσιαστηρίου, τοῦ ναοῦ καὶ τῶν προσκυνοῦντων ἐν αὐτῷ σημαίνει τὸ σφράγισμα καὶ τὴν προστασίαν τῶν πιστῶν.

Τὴν ἐποχὴ πού γράφονταν ἡ Ἀποκάλυψη, ὁ ναὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δηλαδή, ὁ ναὸς τοῦ Σολομώντα στὰ Ἱεροσόλυμα, δὲν ὑπῆρχε πλέον. Τὸ 72 μ.Χ. ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Τίτος καὶ ὁ γιὸς του Βεσπασιανὸς ἰσοπέδωσαν τὸ ναὸ καὶ κατέσκαψαν τὴν πύλη κατὰ τὴν ἀψευδῆ

* Ἀποκάλυψις Ζ' στίχος 2-4.

πρόρρηση τοῦ Χριστοῦ· «οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον»*. Ποίος εἶναι ἐπομένως ὁ ναός στόν ὁποῖο ἀναφέρεται ἡ Ἀποκάλυψις; Γράφει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας πάνω στό σημεῖο αὐτό. «*Ἰστέον ὅτι τινές μὲν τόν τοῦ Θεοῦ ναόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐννόησαν, τήν δέ ἔξωθεν αὐλήν τήν Νέαν. Ἡμεῖς νομίζομεν ναόν τοῦ Θεοῦ τήν Ἐκκλησίαν προσαγορεύεσθε*». Δηλαδή, μερικοί νόμισαν ὅτι ὁ ναός εἶναι ὁ τῆς Π.Δ. καί ἡ ἀπ' ἔξω αὐλή ἡ ὁποία θά καταπατηθεῖ εἶναι ἡ Καινή Διαθήκη. Ὅμως, ὄχι! Ναός τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Πράγματι ὁ ναός καί τό θυσιαστήριον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἀλλά ἀπ' τή θεολογία τοῦ ἀποστόλου Παύλου γνωρίζουμε ὅτι ναοί εἴμεθα κι ὁ κάθε πιστός Χριστιανός· «οὐκ οἶδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστέ καί τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ἡμῖν» καί «...ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομή συναρμολογουμένη αὖξει εἰς Ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ καί ἡμεῖς συνοικοδομεῖσθαι εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι».

Τόσον ἀπό τό ὅτι ὁ ναός τῆς Π.Δ. ἔπαψε νά ὑπάρχει ὅσον καί ἀπό τό ὅτι οἱ πιστοί χαρακτηρίζονται ναός Θεοῦ ζῶντος, πρέπει νά δεχθοῦμε μαζί μέ τόν Ἅγιο Ἀνδρέα Καισαρείας ὅτι ναός τοῦ Θεοῦ πού καταμετρήθηκε εἶναι ἡ Ἐκκλησία. «*Καί μέτρησον τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καί τό θυσιαστήριον καί τούς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ*».

Στόν ναό ὑπῆρχαν δύο θυσιαστήρια. Τό θυσιαστήριον τῶν θυμιαμάτων πού εὐρίσκετο στό ἐνδότερον τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐκεῖ εἰσέρχονταν μόνον οἱ ἱερεῖς καί οἱ Ἀρχιερεῖς καί ἔξω στήν αὐλή τῶν πιστῶν ὑπῆρχε τό θυσιαστήριον τῶν ὀλοκαυτωμάτων. Ἐκεῖ ἐθυσίαζον τά ζῶα καί παρעւρίσκοντο μόνον οἱ πιστοί. Ἐξω κι ἀπό τήν αὐλήν εὐρίσκοντο οἱ ἐθνικοί καί εἰδωλολάτραι οἱ ὁποῖοι δέν μπορούσαν νά μποῦν πιο μέσα.

Γιά τήν Ἐκκλησία, λοιπόν, τό «Προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ» σημαίνει τούς Χριστιανούς πού προσκυνοῦν στό θυσιαστήριο τοῦ Χριστοῦ, καί εἶναι γύρω ἀπ' τή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί κοινωνοῦν τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ συνειδητά.

Ἡ ἀληθινή προσκύνηση τοῦ Θεοῦ γίνεται «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ».

Φυσικά μόνον τέτοιοι προσκυνηταί θά σω-

θοῦν διότι κατεστάθησαν οἱ ἴδιοι ζωντανός ναός τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὁ ὁποῖος τώρα μέ τήν καταμέτρηση προστατεύει τήν Ἐκκλησία.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τόν ναόν ἐντέλλεται ὁ Ἰωάννης νά μετρήσει καί τό θυσιαστήριον. Ἄρα, λοιπόν, στούς σεσωσμένους, κυρίαρχη καί πρωτεύουσα θέση ἔχουν καί οἱ ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς πού προσεδρεύουν στό Ἅγιο θυσιαστήριο καί προσκυνοῦν καί αὐτοί τόν Θεό ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ. Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς πού μέ φόβο καί τρόμο κυβερνοῦν τήν ἱερωσύνη τους θά ὑπάρχουν πάντοτε ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος καί θά ἀγιάζουν τούς πιστούς ὥστε νά σωθοῦν τίς πονηρές ἡμέρες τοῦ ἀντιχρίστου μαζί τους. Ἐλέγχονται, λοιπόν, στό χωρίο αὐτό ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀνοήτως καί ἀντορθόδοξως διαδίδουν ὅτι: «*σήμερα οἱ ἱερεῖς ἐξέπεσαν μόνον οἱ λαϊκοί θά κρατήσουν*». Προσπαθοῦν νά σπεύρουν ἔτσι ἕναν προτεσταντισμό στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δημιουργώντας στήν φαντασία τους μία «ἐκκλησία» δίχως ἱερεῖς καί ἱερωσύνη.

«*Καί τήν αὐλήν τήν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω καί μὴ αὐτήν μετρήσεις*». Ὁ ἡγαπημένος μαθητής τοῦ Κυρίου καί συγγραφεύς τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς ἀποκαλύψεως, παίρνει ἐντολή νά μήν μετρήσει τήν ἔξωθεν αὐλή. Αὐτή ἡ ἀπ' ἔξω αὐλή δέν θά τύχει τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔξω αὐλή πού εἶναι κι αὐτή μέρος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ θά παραδοθεῖ στούς ἐθνικούς καί θά καταπατηθεῖ. Ἀντιθέτως, ὅσοι καταμετρήθηκαν στό ναό καί τό θυσιαστήριο θά προστατευθοῦν.

Παράξενο, ἀληθῶς πράγμα. Ἡ μισή Ἐκκλησία ἔτσι καί ἡ μισή ἀλλιῶς!

Πράγματι τό ἐσώτερον τῆς Ἐκκλησίας θά μείνει ἀσύλητον καί προστατευμένο, ἀπό τίς ἐπιθέσεις τοῦ ἀντιχρίστου. Τό ἐξώτερον τῆς Ἐκκλησίας θά συληθεῖ. Τό ἐσώτερον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ πιστοί πού σ' ἕναν κόσμον διαλυόμενο μένουν πάντα πιστοί, κυκλώνουν τό θυσιαστήριον καί ἀποδεικνύονται ἀληθινοί προσκυνηταί τοῦ Θεοῦ. Τό ἐξώτερον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅλοι αὐτοί πού εἶναι χριστιανοί κατ' ὄνομα. Χριστιανοί χαλαροί ἢ αἰρετικοί καί σχισματικοί πού πολεμοῦν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί ἔχουν βγεῖ μόνονι τους στήν ἐξωτέρα αὐλή, καί οὐσιαστικά εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας.

Στήν ἐξωτέρα αὐτή αὐλή βρίσκονται τά δύο

* Ματθ. 24,2.

ἄκρα. Οἱ ἀδιάφοροι χριστιανοί καί οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀδιάφοροι οἱ ἐκκοσμικευμένοι Χριστιανοί πού ἔχουν συμβιβασθεῖ μέ τόν κόσμο καί τά σύγχρονα ρεύματα δέν πρόκειται νά ἀντέξουν καί θά καταπατηθοῦν ἀπό τόν ἀντίχριστο. Θά καταπατηθοῦν ὑπό τῶν ἐθνῶν, τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή, πού δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Ἕνας τέτοιος χριστιανός τό ὅτι δέν ὑπολογίζεται ἀπό τόν Χριστόν φαίνεται ἀπό τήν ἐντολή νά μή λογαριασθεῖ στό μέτρον ὁ χῶρος αὐτός τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς στό βιβλίό του «Ἀνθρωπος καί Θεάνθρωπος» καί στή σελ. 131 περιγράφει πολύ παραστατικά τόν ξεπεσμένο καί ἐκκοσμικευμένο αὐτό χριστιανισμό.

«Ὅχι συμμόρφωσις τοῦ Θεανθρωπίνου χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας πρός τό πνεῦμα τοῦ κόσμου καί τῆς ἐποχῆς, ἀλλά συμμόρφωσις τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου πρός τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ μοναδική ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας πρός τόν κόσμο.

Ἄν ὁ χριστιανισμός μεταφρασθεῖ σέ διάφορους οὐμανισμούς, τότε γίνεται ἄναλον ἄλλας τό ὅποιον κατά τόν πανηληθῆ λόγο τοῦ Σωτῆρος «εἰς οὐδέν ἰσχύει ἔτι ἢ μή βληθῆναι ἔξω καί καταπατησθαι ὑπό τῶν ἀνθρώπων».

Μόνον ἔτσι ἡ Ἐκκλησία θά δυνηθῇ νά διαφυλάξῃ τήν ζωοποιοῦσαν καί ἀναντικατάστατον παρουσίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἐμμένοντας ἀμετακίνητη στήν δογματική ἀλήθεια τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὕτη αὕτη εἶναι ἡ μεγίστη ἀξία γιά ὅλους τούς κόσμους ὁρατοῦς καί ἀοράτους καί τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἀξία καί τό ἀλάθητον μέτρον τῶν πάντων».

Ἕνας νέος οὐμανισμός εἶναι καί τό κίνημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ πού ἐμφανίσθηκε στό προσκήνιο τῆς ἱστορίας στίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰώνα. Αὐτός ὁ οὐμανισμός βλέπουμε τά τελευταῖα χρόνια, δηλαδή μετά ἀπό μιά πορεία ἑνός αἰώνα, στίς ἀρχές τοῦ 21ου, νά μετεξελίσσεται σ' ἕναν δαιμονισμό. Ἡ ἐκλογίκευση καί ὁ ἐξορθολογισμός τῆς πίστεως ἐπέτρεψε νά εἰσέλθει μέσα στήν καθαρὴ καί ἄμωμη καί ἐξ οὐρανοῦ μέσω τοῦ Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἀπό κα-

λυφθεῖσα ἀλήθεια, ὅχι μόνον κάθε παραλλαγή τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλά καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ δαιμονισμός.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέχεται σήμερα τήν τρομακτική ἐπιρροή τοῦ οἰκουμενισμοῦ μέ ἀποτέλεσμα νά ἰσοπεδώνονται οἱ βάσεις της. Ὅσοι κρατοῦν χαλαρή ἀντίσταση ἐναντίον του καί γίνονται κοινωνοί καί συνεργάτες του, εἴτε κληρικοί εἴτε λαϊκοί, δυστυχῶς βρίσκονται ἔξω τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ σύμφωνα μέ τήν ἱερά Ἀποκάλυψη καί καταπατοῦνται ἤδη ὑπό τῶν ἐθνῶν. Ὁ παραλληλισμός τῶν θρησκειῶν καί ἡ συγκαταρίθμηση τῆς πλάνης μέ τήν ἀλήθεια θά ἔχει σάν ἀποτέλεσμα ἐκτός ἀπό τήν ἀπώλεια τῆς σωτηρίας μας καί τή χρεωκοπία σ' ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς μας.

Τό βλέπουμε ἤδη αὐτό καί θά τό δοῦμε ἀκόμα σκληρότερα.

Ὁ οἰκουμενισμός διώχνει τό Χριστό καί ζητᾷ νά τόν ἀντικαταστήσῃ μέ τόν ὀρθολογισμό καί τό σχῆμα μιᾶς ἀνθρωποκεντρικῆς οὐμανιστικῆς πολιτείας.

Συμβιβασμός μέ τόν οἰκουμενισμό καί τούς οἰκουμενιστές, εἴτε ἱεράρχες, εἴτε προκαθημένους ἐκκλησιῶν, εἴτε πατριάρχες, δέν εἶναι δυνατόν νά υπάρξει. Τό μικρό ὀρθόδοξο ποίμνιο, συντεταγμένο μέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, σύν πᾶσι τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἀγίοις, μαζί μέ τήν κεφαλὴ τόν Ἰησοῦ Χριστοῦ διαχωρίζει τή θέση του. Δέν κοινωνεῖ, δέν συμπροσεύχεται, δέν μετέχει τῶν μολυσμένων θυσιαστηρίων. Ὅσοι διαμαρτύρονται φωνασκοῦντες, ἀλλά ταυτόχρονα κοινωνοῦντες, ὁμοιάζουν μέ τούς βατράχους πού κοάζοντες καταπίνονται ἀπό τόν ἀρχέκακο ὄφι.

Σήμερα δυστυχῶς καί ἰδιαίτερα γιά τούς Εὐρωπαίους, ἡ Ἐκκλησία ἔπαψε νά θεωρεῖται ἀναγκαία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἐμπόδιον στοὺς Οὐμανιστικούς καί πολιτικούς προσανατολισμούς μας. Γι' αὐτό τήν ἐξωστρακίζουμε ἀπό τή ζωή μας, ἀφοῦ προηγουμένως τήν ἔχουμε κατασφυοφαντήσει.

Ἐκεῖνο πού μένει ἀλώβητο καί προστατευμένο εἶναι τό μικρόν ποίμνιον μέ τό καταμετρημένον ὑπό τοῦ Κυρίου εἰς σωτηρίαν, μέ τόν ὅποιον ἄς ἀγωνιζόμεθα μέ ὀρθή πίστη, μακριὰ ἀπό κάθε μολυσμένο θυσιαστήριο, καί μέ καθαρά ἔργα νά μένουμε ἐνωμένοι. Ἀμήν. Γένοιτο.

Τό μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἑξομολογήσεως

Ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3. Ἑξομολόγηση

Ἡ μετάνοια μπορεῖ νά ταυτίζεται μέ τήν ἐξομολόγηση σέ μερικά κείμενα τῶν Ἀγίων Πατέρων, διαφέρει ὅμως στό ἐξῆς σημεῖο. Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι ἡ συνέχεια τῆς μετανοίας. Μέσω αὐτῆς δίδεται ἡ βοήθεια τοῦ πνευματικοῦ πατρός καί ἀναπτύσσεται ἡ ὅλη θεραπευτική τέχνη τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Στό μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως μετέχει ὁ πιστός πού θέλει νά καθαρῇ, ὁ πνευματικός ὁ ὁποῖος κατευθύνει τόν πιστό ἀπλανῶς πρός τήν σωτηρία του καί πάντοτε ἐνεργεῖ μυστικῶς ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Σέ αὐτήν τήν ἐνότητα θά ἐπιμείνουμε σέ δύο βασικά σημεῖα. Ἀφ' ἑνός στό πῶς πρέπει νά ἐξομολογεῖται ὁ πιστός καί ἀφ' ἑτέρου ποιές προϋποθέσεις καί ποιὰ προσόντα ἀπαιτοῦνται γιά νά εἶναι κάποιος πνευματικός.

Ἡ ἀξία τῆς ἐξομολογήσεως ἔχει ἐπισημανθῇ ἀπό τήν σύγχρονη ψυχολογία καί ψυχιατρική. Εἶναι πολύ βασικό γιά τόν ἄνθρωπο νά ἐξωτερικεύει τά συναισθήματά του, τά προβλήματα του, τά λάθη του καί νά μήν κλείνεται στόν ἑαυτόν του. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ξέρεi νά ἀνοίγεται στόν Θεό διά τοῦ πνευματικοῦ, μπορεῖ νά ἀποφύγει πολλά ψυχικά νοσήματα καί αὐτήν ἀκόμα τήν τρέλλα.

Ἡ ἐξομολόγηση φαινομενικά εἶναι δύσκολη. Αὐτήν τήν δυσκολία τήν παρουσιάζει ὁ διάβολος πού προσπαθεῖ νά πείσει τόν πιστό νά μήν ἐξομολογηθῇ. Ἐπινοεῖ δικαιολογίες ὅπως ὅτι δέν εἶναι ἡ ὥρα ἀκόμα, ὑπάρχει χρόνος· δίνει τήν ψευδαίσθηση ὅτι ὁ συνάνθρωπός μας πάντα φταίει καί ὄχι ἐμεῖς, δημιουργεῖ τό συναισθημα τῆς ντροπῆς. Ὁ διάβολος πετυχαίνει τό ἔργο του στηριζόμενος στήν λογική καί στά πάθη τοῦ ἀνθρώπου πού χρήζουν θεραπείας. Ὁ πιστός ἀρχικῶς πρέπει νά ξεπεράσει τά ἐμπόδια αὐτά μέ σύνεση καί ἀνδρεία πνευματική. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης λέγει: «γύμνου γύμνου σόν μῶλωπα τῷ ἱατρῷ» δηλαδή χρειάζεται ὁ ἁμαρτωλός νά ἀπογυμνώσει καί νά ἀποκαλύψει τό τραῦμα στόν

ἱατρό - πνευματικό καί νά πεῖ ταπεινά: «ἐμόν τό τραῦμα, Πάτερ, ἐμή ἡ πληγή· ἐξ οἰκείας ραθυμίας καί οὐκ ἐξ ἑτέρου προσγινομένη· οὐδεὶς ταύτης αἴτιος· οὐκ ἄνθρωπος, οὐ πνεῦμα, οὐ σῶμα, οὐ τί ἕτερον, ἀλλ' ἡ ἐμή ἀμέλεια». Εἶναι φυσικό νά αἰσθάνεται κανεῖς ντροπή ὅταν πρόκειται νά ἀποκαλύψει τό τραῦμα του. Πρέπει ὅμως νά τήν ὑπερνικήσει διότι ἀμέσως μετά τήν ἐξαγόρευση, δηλαδή τήν φανέρωση ὅλων τῶν ἀνομιῶν, ἔρχεται ἡ γαλήνη, ἡ ἡσυχία, στήν ψυχὴ τοῦ ἐξομολογουμένου. Αὐτό εἶναι καί τό βασικό βῆμα πού πρέπει νά γίνει, διότι ἔτσι μόνο ἐπενεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ γιά νά γαληνέψει τήν ἐσωτερική ταραχή τοῦ ἁμαρτήσαντος πιστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς λέγει: «ἀδιαλείπτως τῇ αἰσθήσει τῆς ἐξομολογήσεως». Αὐτό σημαίνει ὅτι κατά τήν διάρκεια τῆς ἐξομολογήσεως θά πρέπει νά προσέχει ὁ πιστός μήπως ἐξαπατηθῇ ἡ συνείδησή του ὅτι ἐξομολογεῖται καθαρώς. Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης λέγει ὅτι στήν συμπεριφορά, στήν ὄψη καί στούς λογισμούς πρέπει νά ὁμοιάζει μέ κατάδικο· ἂν εἶναι δυνατόν καί δάκρυα νά χύνει στά πόδια τοῦ πνευματικοῦ. Ὁ ἴδιος Ἅγιος καταθέτει ὅτι εἶδε ἐξομολογουμένους πού μέ ὄψη δακρυσμένη, μέ κραυγές ἀπελπισίας καί ἱκεσίας καταπράυναν τόν δικαστή «θυμόν αὐτοῦ εἰς εὐσπλαχνίαν». Ὁ Ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς σέ ἄλλο σημεῖο λέγει ὅτι πρέπει νά ἐξομολογούμεθα καί τά ἀκούσια ἁμαρτήματα καί ὅτι δέν ἀρκεῖ μόνο ἡ ἐξομολόγηση ἀλλά ἀπαιτεῖται κατόπιν διαρκῆς ἀγώνας ἕως ὅτου ὁ μετανόων ἀποκτήσει τήν ἐσωτερική πληροφoρία ὅτι τά ἁμαρτήματά του συγχωρέθηκαν «ἄχρις οὗ πληροφορηθῇ ἡ συνείδησις ἡμῶν ἐν δακρύῳ ἀγάπης περί τῆς τούτων ἀφέσεως». Αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό διότι τελικά ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν πραγματοποιεῖται ἀπό τόν Θεό, ὅταν ἡ ἐξομολόγηση εἶναι εἰλικρινής καί ἡ ἀπόφαση νά μήν ξαναμαρτηθεῖ ὁ πιστός, σταθερή. Ἐπομένως δέν ἀρκεῖ μόνο ἡ συγχωρητική εὐχή. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ θά δοθῇ

πλουσιοπάροχα και μέ ανέκφραστο και μυστηριακό τρόπο στον πιστό μέσω της ιερᾶς ἐξομολογήσεως και θά τον μεταμορφώσει ψυχικά και σωματικά. Ἀρκεί ἡ ἐξομολόγηση νά γίνεται μέ εὐλικρίνεια. Ὁ πιστός δηλαδή νά φανερώνει ὅλα του τά ψυχικά τραύματα, νά υπερνικᾷ τήν ντροπή του και ὅλες του τίς ἀδυναμίες και νά ἀντιμετωπίζει τίς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου, μέ τήν ἀπόφασή νά ἀλλάξει τρόπο ζωῆς.

Τό ἔργο της ιερᾶς ἐξομολογήσεως ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο εὐλικρινή μετάνοια ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἐξομολογουμένου ἀλλά και ἄξιον και ἱκανό πνευματικό θεραπευτή ψυχῶν. Δυστυχῶς, συχνά συμβαίνει, ἐνῶ οἱ πιστοί ἔχουν προθυμία και θέληση νά ζήσουν ἐν Χριστῷ, τελικῶς νά ἐπέρχεται πνευματικός μαρασμός διότι δέν βρίσκεται κατάλληλος πνευματικός.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, σεβαστοί πατέρες, σχετικά μέ τίς προϋποθέσεις και τά βασικά προσόντα πού πρέπει νά ἔχει ὁ ὑποψήφιος πνευματικός καθοδηγητής ψυχῶν, ἄς ἀκούσουμε τί ἀκριβῶς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στον δεύτερο θεολογικό του λόγο περί τῆς Ἱερωσύνης. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ἀφ' ἑνός θά ἀποφύγω και ἐγώ τίς ἀπό καθέδρας συμβουλές, ὡς Ἐπίσκοπος, και ἀφ' ἑτέρου θά νιώθω ὅτι ἀπλῶς μεταφέρω, ὡς μαγνητόφωνο, λόγια τοῦ Ἁγίου, πού ἀφοροῦν ὅλους μας.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἱατρός τοῦ ἀνθρώπου. Ὁλη ἡ Θεία Οἰκονομία, τό σωτηριολογικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑποστακτική ἔνωση, τά Πάθη, ἡ Ἀνάστασις, ἀποβλέπουν στήν θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ θεραπευτής, εἶναι τό ἰσχυρότερο φάρμακο πού θεραπεύει τίς πνευματικές ἀσθένειες τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ συνέχιση τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἱερωσύνη και αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη μας εὐθύνη ἐνώπιον Θεοῦ και ἀνθρώπων. Νά συνεχίσουμε τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ὡς θεραπευτές και ἱατροί ψυχῶν παρά ὡς δικαστές ἢ πρωταγωνιστές σέ μιὰ κούρσα ἑπαρσης και ἐγωισμοῦ. «Ἐμεῖς πρέπει νά ὑπερέχουμε περισσότερο ὡς πρὸς τήν ἀρετή παρά ὡς πρὸς τό ἀξίωμα», ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος. Παράλληλα πρέπει νά συγκρίνουμε τόν ἑαυτό μας μέ τόν πλησίον ὄχι ὡς πρὸς τίς ἀρετές του ἢ ὡς πρὸς τά ἁμαρτήματά του ἀλλά ὡς πρὸς τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Κάθε φορά πού καλλιεργοῦμε μιὰ ἀρετή νά θεωροῦμε ὡς βάση γιά τήν περαιτέρω πνευματική μας πρόοδο και ὄχι ὡς σκαλοπάτι γιά νά βλέπουμε τούς ἄλλους ἀφ' ὑψηλοῦ.

Ἡ ἄσκηση τῆς θεραπείας τῶν ψυχῶν λέγεται «τέχνη τῶν τεχνῶν και ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν». Ἡ ἱατρική ἐπιστήμη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος εἶναι ὑποδεέστερη τῆς ἐπιστήμης τῶν ψυχῶν και ἡ θεραπεία τῶν ψυχῶν κοπιαστικότερη και σημαντικότερη. Ἡ μεγάλη διαφορά εἶναι ὅτι ἡ ἱατρική τοῦ σώματος ἀσχολεῖται μέ ὅ,τι βλέπει ἐνῶ ἡ ἐνασχόληση μέ τήν ψυχὴ στρέφεται πρὸς τόν κρυπτό ἀνθρωπο τῆς καρδίας.

Ὡς πνευματικοί, αὐτό πού χρειαζόμεθα γιά νά ἀνταποκριθοῦμε σέ αὐτό τό δύσκολο ἔργο εἶναι τελεία πίστη και βοήθεια ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά και ἀπό τήν ἄλλη πλευρά θά πρέπει νά διαθέτουμε ἐφευρετικότητα και ἐξυπνάδα στους λόγους και τά ἔργα, ἱκανή νά ἀντικρούσει τά τεχνάσματα τοῦ ἀντιπάλου, ἐάν θέλουμε νά θεραπεύσουμε και νά καθαρίσουμε σωστά τήν ψυχὴ ἢ ὅποια ὅπως λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἔχει μοναδική ἀξία. «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος κερδήσας τόν κόσμον ὅλον, ἐαυτόν δέ ἀπολέσας ἢ ζημιωθείς;». Γιά νά ἔχουμε αὐτές τίς ἱκανότητες θά πρέπει ἐμεῖς κυρίως νά εἴμαστε θεραπευμένοι, διότι μόνο ἔτσι θά ἐλκύουμε τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιά νά θεραπεύει τίς ψυχές πού Ἐκεῖνος μᾶς ἐμπιστεύθηκε. Αὕτη εἶναι ἡ κύρια προϋπόθεση γιά νά ἀναλάβει κάποιος διαποίμανση λογικῶν προβάτων: Νά εἶναι θεραπευμένος και ἀπαλλαγμένος ἀπό τά πάθη του.

Ἐπιτρέψτε μου νά μεταφέρω αὐτούσιο ἕνα χωρίο τοῦ Ἁγίου, πού εἶναι ἀρκετά καυστικό, διότι ἀπευθύνεται στους κληρικούς ἐκείνους πού δέν ἀσχολοῦνται μέ τό πῶς θά θεραπευθοῦν και ἔχουν τήν αἴσθηση ὅτι τά γνωρίζουν ὅλα.

«Γινόμεθα ἀνδρεῖοι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας ἢ και ἐπιστήμονες εἰς βάρος τῆς υγείας μας. Διότι ἢ ἀποκρύπτουμε μέ δουλοπρέπεια τήν ἁμαρτία τήν ὅποια συγκαλύπτουμε εἰς τά βάθη τῆς ψυχῆς μας σάν ὑπουργοὶ και ἀνάρμοστο πάθος σάν νά ἐπρόκειτο νά ἀποφύγουμε τόν ὀφθαλμό τοῦ Θεοῦ και τήν τιμωρία, ἂν κατορθώναμε νά ἐξαπατήσουμε τούς ἀνθρώπους· ἢ προφασιζόμεθα προφάσεις ἁμαρτωλές βρίσκοντας δικαιολογίες γιά τά πάθη· ἢ κλείνοντας τά αὐτιά ὅπως ἡ κουφοχιά ἢ ὅποια βουλώνει τά αὐτιά της, και φροντίζουμε μέ ζῆλο νά μὴν ἀκοῦμε τίς φωνές ἐκείνων οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νά μᾶς καταπραΰνουν και νά μὴν θεραπευθοῦμε μέ τά φάρμακα μέ τά ὅποια θεραπεύεται ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς· ἢ τό τελευταῖο, οἱ τολμηρότεροι και γενναίότεροι ἀπὸ ἐμᾶς κάνουμε φανερά ἀναισχυντίες, προχωρώντας μέ ἀκάλυπτη κεφαλή, πού λείει ὁ λόγος πρὸς τήν ἁμαρτία

καί πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ὑπηρετοῦν καὶ πρὸς κάθε παρανομία. Καί ἐκείνους, τοὺς ὁποίους θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγαποῦμε ὡς εὐεργέτας τοὺς ἀποφεύγουμε ὡς ἐχθρούς καὶ μισοῦμε ἐκείνους οἱ ὅποιοι μᾶς ἐλέγχουν εἰς τὰς πύλας καὶ ἀπεχθανόμεθα τὸν θεῖον λόγον».

Σέ αὐτὴ τὴν σύντομη ἀναφορά τοῦ Ἁγίου παρατηροῦμε τέσσερις κατηγορίες κληρικῶν πού δείχνουν ἀπροθυμία νὰ θεραπευθοῦν. Πρῶτον ἐκείνους πού κρύβουν τίς ἁμαρτίες τους, δεύτερον ἐκείνους πού δικαιολογοῦν τίς ἁμαρτίες τους, τρίτον ἐκείνους πού δέν δέχονται καμία συμβουλή πρὸς διόρθωσή τους καὶ τέταρτον ἐκείνους πού δέν ντρέπονται νὰ διαπράττουν τὴν ἁμαρτία φανερά.

Αὐτό πού ἔχει ἀξία γιὰ ἐμᾶς εἶναι νὰ εἵμαστε εἰλικρινεῖς πρῶτα μέ τὸν ἑαυτό μας καὶ μετὰ μέ τοὺς συνανθρώπους μας. Ὁ καθένας ἅς κάνει ἓνα ψυχογράφημα τοῦ ἑαυτοῦ του, ἅς τὸν ἀξιολογήσει καὶ ἅς πεῖ στὴν καρδιά του: «*Ἡ προσωπική μου θεραπεία, ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ μου, θὰ εἶναι τό πρῶτο καὶ τό ζητούμενο στὴν καθημερινότητά μου*».

Ἐπομένως ἡ κυριότερη καὶ βασικότερη προϋπόθεση ἑνὸς ἱερέως γιὰ τὴν ἀνάδειξή του ὡς πνευματικοῦ, εἶναι ἡ προσωπική του θεραπεία. Ἡ προσωπική του ἐμπειρία ἐπὶ τῶν παθῶν του θὰ εἶναι τό ἐφόδιό του καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι τό ὄπλο του. Μέ τό θεραπευμένο μέρος τῆς ψυχῆς του θὰ θεραπεύει τὸν συνάνθρωπό μας καὶ ὄχι μέ τὰ ἀνούσια κηρύγματα. Μέ τό βίωμα, μέ τὴν ἀπλότητα, μέ τὴν ἀνιδιοτέλεια καὶ ὄχι μέ τὴν ὑποκριτική ἢ τὸν φαρισαϊσμό θὰ ἐλκύει ψυχές στὴν μάντρα τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὁ ἱερέας πληροῖ αὐτὴν τὴν βασική προϋπόθεση, τότε ἀποκτᾷ ἱκανότητες τέτοιες πού τὸν καθιστοῦν πιό ἀποτελεσματικό στό ἔργο του ἀλλὰ καὶ προσόντα πού τοῦ δίνουν τὴν δυνατότητα νὰ μὴν ἀποκλίνει ἀπὸ τὴν πορεία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Θὰ διαπιστώσει ἐπίσης ὅτι ἐκτός ἀπὸ αὐτὴν ὑπάρχουν καὶ ἄλλες προϋποθέσεις τίς ὁποῖες θὰ σχολιάσουμε ἐν συνεχείᾳ.

Ὁ ἱερέας θὰ πρέπει νὰ κάνει ὀρθὴ διάγνωση τῆς ψυχικῆς ἀσθενείας. Μέ ἄλλα λόγια θὰ πρέπει ἀφ' ἑνὸς νὰ γνωρίζει κάθε φορά τὴν ἐνέργεια τοῦ πάθους καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐντοπίζει τὴν βασικὴ αἰτία πού προκάλεσε τὴν ὁποιαδήποτε ὑπολειτουργία ἢ ἀνωμαλία. Ἐπειτα θὰ πρέπει ἐκ πείρας νὰ γνωρίζει τί σημαίνει ψυχικὴ ὑγεία, ἔτσι ὥστε νὰ ὀδηγήσει πρὸς αὐτὴν τὸν πιστό. Ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ γνωρίζει καὶ τὰ κατάλληλα πνευματικὰ φάρμακα πού ἀρμόζουν γιὰ

τὴν θεραπεία τοῦ πιστοῦ καθὼς καὶ τὴν κατάλληλη μέθοδο πού θὰ χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ ὀδηγήσει τὸν ἐσκοτισμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωπο στὴν θεωρία τοῦ Θεοῦ, στὴν ἄκτιστη δόξα καὶ τὴν βίωση τῆς ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς, ὅποτε ὁ πιστός θὰ βιώνει καὶ τό καθ' ὁμοίωσιν.

Ἐπιγραμματικά θὰ κλείσω αὐτὴ τὴν ἐνότητα λέγοντας ὅτι ἡ κύρια καὶ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ νὰ γίνεῖ κάποιος πνευματικός εἶναι ἡ προσωπική του θεραπεία, «*καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον εἶτα καθάρα*». Ἀκολουθοῦν α) ἡ ὀρθὴ διάγνωση τῆς ἀσθενείας β) ἡ γνώση τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς ὑγείας γ) ἡ ἱκανότητα νὰ χορηγεῖ τὰ κατάλληλα πνευματικὰ φάρμακα δ) ἡ ἱκανότητα νὰ ὀδηγεῖ τὸν πιστό εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν.

4. Θεραπεία

Εἶναι πολὺ ἐντυπωσιακό στὸν περὶ Ἱερωσύνης λόγο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τό ὅτι ἐνῶ ὁ Ἅγιος ὁμιλεῖ περὶ τῆς θεραπείας, κάνει λόγο καὶ γιὰ τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὅταν βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, πού εἶναι καρπὸς τῆς θεραπείας, δέν μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὴν θεραπεία, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἠθικολογική, ἀλλὰ θεολογική. Δέν εἶναι θεραπεία ἀδογματιστή, ἀλλὰ στηρίζεται στὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Αὐτό γίνεται φανερό ἀπὸ τό ὅτι, ὅταν ἀλλοιώνεται ἡ θεολογία, ἀλλοιώνεται ἀμέσως καὶ ἡ θεραπεία. Ἀκόμη βάσει τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως καὶ τῶν δογμάτων εἶναι ἡ θεραπευτικὴ ὁδὸς τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβείας, δηλαδή ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός καὶ ἡ θεοπτία. Ὁ Ἅγιος ἐπίσης λέγει ὅτι οἱ ἀσθενεῖες τῆς θεολογίας εἶναι οἱ αἰρέσεις. Ἐτσι ἐξηγεῖται καὶ ὁ ἀγώνας τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐναντίον τῶν αἰρέσεων.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ σημαντικό νὰ γνωρίζει ὁ ἱερέας τὰ προσωπικά του πάθη καὶ ἀρρωστήματα καὶ νὰ τὰ θεραπεύει, ἀλλὰ ἀκόμα σημαντικότερο εἶναι «*τό τῶν ἄλλων ἰάσθαι δύνασθαι καὶ ἀνακαθαίρειν ἐπιστημόνως*» ὥστε ἡ θεραπεία νὰ ἀποβαίνει ὠφέλιμος τόσο γιὰ αὐτοὺς πού τὴν χρειάζονται ὅσο καὶ γιὰ ἐκείνους πού ἀσκοῦν αὐτό τό ἔργο. Ἐχει παρατηρηθῇ στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὅταν ρωτήθηκαν ἀρκετοὶ πνευματικοὶ γιὰ τὴν ἴαση ἑνὸς πάθους, ἔδωσαν διαφορετικὲς ἀπαντήσεις, ὄχι ἀντίθετες μεταξύ των, ἀλλὰ μέ μερικὴ ἀπόκλιση. Αὐτό ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν διαφορετικὴ προσωπικότητα ἐκάστου πνευματικοῦ, ἀπὸ τίς ἐμπειρίες του καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν βαθμὸ μετανοίας τοῦ πιστοῦ τὴν στιγμὴ τῆς ἐξομολογήσεως.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς λέγει, ὅτι φάρμακα θεραπείας ὑπάρχουν πολλά καί ὅτι ἓνα φάρμακο πού ὠφελεῖ ἓναν ἄνθρωπο, μπορεῖ νά ζημιώσῃ ἓναν ἄλλον. Ἡ ἐπιλογή τοῦ φαρμάκου ἐξαρτᾶται ἀπό τήν διάκριση τοῦ πνευματικοῦ, ὁ ὁποῖος πρέπει νά χρησιμοποιοῖ τό ἀνάλογο φάρμακο στήν κατάλληλη στιγμή, ὅταν δηλαδή ὁ πιστός ἀποδέχεται τά πνευματικά φάρμακα. Συγκεκριμένα λέγει ὁ Ἅγιος:

«Ἄλλους μέν τούς καθοδηγεῖ ὁ λόγος, ἄλλοι δέ συμμορφώνονται ἀπό τά παραδείγματα. Ἄλλοι μέν χρειάζονται νά τούς κεντρίσῃ κανεῖς, ἐνῶ ἄλλοι χρειάζονται χαλινό. Ἄλλους μέν ὠφέλησε ὁ ἔπαινος, ἄλλους δέ ἡ ἐπίπληξη. Καί τά δύο ὠφελοῦν, ὅταν γίνονται τήν κατάλληλη στιγμή. Ἀντιθέτως βλάπτουν, ὅταν γίνονται ἄκαιρα καί χωρίς λογική. Ἄλλους μέν διορθώνει ἡ παρηγορία, ἄλλους δέ ἡ ἐπίπληξη. Ἡ ἐπίπληξη ἄλλους μέν διορθώνει, ὅταν ἐλέγχονται δημοσίως, ἄλλους δέ ὅταν νουθετοῦνται κρυφίως.

Γιά ἄλλους εἶναι ἀναγκαῖο νά τηροῦν μέ ἐπιμέλεια τά πάντα ἀκόμη καί τά πλέον ἀσήμαντα, δηλαδή εἰς ὅσους ἔχουν ἀποκτήσῃ ὑπερηφάνεια καί καυχῶνται ὅτι εἶναι σοφότεροι καί ἐπειδή νομίζουν ὅτι ἡ συμπεριφορά τους διαφεύγει τῆς προσοχῆς τῶν ἄλλων (ἐπειδή προσποιοῦνται). Γιά ἄλλους εἶναι καλύτερο νά παραμελοῦν ὠρισμένα πράγματα, ὥστε βλέποντες νά μή βλέπουν καί ἀκούοντες νά μήν ἀκούουν σύμφωνα μέ τήν παροιμία, γιά νά μήν τούς ἐρεθίζουμε καί τούς παραινίζουμε σέ ἀδιαφορία μέ τό νά τούς καταπιέζουμε μέ τούς διαρκεῖς ἐλέγχους καί γιά νά μήν τούς κάνουμε τέλος ἱκανούς νά διαπράξουν τά πάντα, ἀφοῦ θά ἔχουμε διαλύσει τήν ντροπή τους, τό φάρμακο δηλαδή τῆς πειθοῦς.

Καί πρέπει βεβαίως νά κάμωμεν νά ὀργισθοῦν μερικοί οἱ ὁποῖοι δέν ὀργίζονται, καί νά παραβλέψουν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δέν παραβλέπουν, καί νά ἔλθουν σέ ἀπόγνωση, ἐνῶ δέν ἔχουν φθάσει σέ αὐτήν, ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρας τους τό χρειάζεται αὐτό. Ἄλλους πρέπει νά τούς θεραπεύσουμε μέ τήν καλωσύνη καί τήν ταπείνωση καί μέ τήν προθυμία μας νά ἐμπνεύσουμε σέ αὐτούς τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Σέ ἄλλους εἶναι ὠφελιμότερο νά νικοῦν ἐνῶ σέ ἄλλους πολλές φορές τό νά νικῶνται. Σέ ἄλλους πάλι εἶναι ὠφελιμότερο τό νά εὐποροῦν καί νά κυβερνοῦν ἐνῶ σέ ἄλλους τό νά εἶναι πτωχοί καί νά δυστυχοῦν ἢ τό νά ἐπαινοῦν ἢ τό νά ἀπεύχονται.

Στήν θεραπευτική μέθοδο τήν δική μας ἔχει

ἀποδειχθῇ ὅτι ἓνα καί τό αὐτό φάρμακο δέν συντελεῖ πάντοτε στήν ὑγεία ἢ ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνο πάντοτε γιά τούς ἰδίους ἀνθρώπους, ὅπως ἐπί παραδείγματι ἡ αὐστηρότης ἢ ἡ πραότης, ἢ τό κάθε ἓνα πού ἔχουμε ἀπαριθμήσει. Ἀλλά εἰς ἄλλους μέν εἶναι καλό καί χρήσιμο τοῦτο σέ ἄλλους δέ πάλιν τό ἀντίθετο διά νά ταιριάζουν οἱ καιροί μέ τά πράγματα, ὅπως νομίζω, καί νά δεχθῇ τήν θεραπεία ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς. Αὐτά βεβαίως εἶναι δύσκολα νά διεξέλθῃ κανεῖς μέ λόγο καί νά γνωρίσει ἀκριβέστατα μέ τρόπο ὥστε νά περιγράψῃ σαφῶς τήν θεραπεία ἔστω καί ἂν ἔχει φθάσει σέ ὑψηλό σημεῖο ἐπιμελείας καί συνέσεως. Δεικνύεται ὅμως αὕτη εἰς τόν θεραπευτή λόγον καί ἰατρό μέ τήν πείρα καί τά πράγματα».

Ἀπό ὅσα μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος σχετικά μέ τά φάρμακα συνοπτικά πρέπει νά ἀναφέρουμε τά ἑξῆς: Πρῶτον ὅτι γιά τήν κάθε περίπτωση ἀπαιτεῖται τό ἀνάλογο φάρμακο, δεύτερον φάρμακα εἶναι οἱ συμβουλές καί τό ζωντανό παράδειγμα τοῦ πνευματικοῦ, τρίτον τό κατάλληλο φάρμακο πρέπει νά χορηγεῖται στήν κατάλληλη στιγμή. Ὅπως ὅταν κάποιος ἀκροβατεῖ σέ ἓνα σχοινί, πρέπει νά προσέχει νά μήν πέσει δεξιά ἢ ἀριστερά, ἔτσι καί ὁ πνευματικός θά πρέπει νά βαδίζει τήν βασιλική ὁδό, ἀκροβατῶντας μέ πολλή σύνεση καί προσοχή.

Ἐπιτρέψτε μου στό σημεῖο αὐτό νά κάνω καί ἓνα μικρό σχόλιο. Ὅπως εἶδαμε, τά θεραπευτικά φάρμακα πού δίνει ὁ Ἅγιος εἶναι ἡ ἀγιοπνευματική συμπεριφορά τοῦ πνευματικοῦ στήν κατάλληλη στιγμή. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὅταν ἓνας ἐξομολογεῖται καί μᾶς λέγει π.χ. ἔκλεψα ἢ εἶπα ψέματα κ.ἄ. ἐμεῖς δέν θά πρέπει νά δίνουμε στεῖρες συμβουλές παραμένοντας μόνο στό τί δέν πρέπει νά πράττει π.χ. νά κλέβῃ ἢ νά λέει ψέματα κ.ἄ., ἀλλά νά βλέπουμε βαθύτερα τά πράγματα, διδάσκοντας τούς πιστούς νά εἶναι πρῶτα ἀπό ὅλα εἰλικρινεῖς μέ τόν ἑαυτό τους. Νά τούς μάθουμε νά προσεύχονται καί μόνοι τους, νά τούς διδάξουμε τήν ἐγκράτεια μέ τό παράδειγμά μας, νά τούς ἐντάξουμε στήν μυστηριακή καί ἀσκητική ζωή τῆς Ἐκκλησίας χωρίς ἐπικαλύμματα καί φαρισαϊσμούς «καί μή ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τήν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ».

Θά ἤθελα νά κλείσω τήν εἰσήγησή μου αὕτη μέ μία σύντομη καί περιεκτική ἀνακεφαλαίωση. Ὑποδιαίρεσαμε τό θέμα μας «Ἱερά Ἐξομολόγηση» σέ τέσσερα βασικά σημεία: 1) ἁμαρτία, 2) μετάνοια, 3) ἐξομολόγηση, 4) θεραπεία.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ **

ΤΟ Γ' ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Μέ ἀξιοπρέπειαν καί σοβαρότητα ἐπραγματοποιήθη τό Γ' Ἱερατικόν Συνέδριον τῶν Ἀθηνῶν. Κληρικοί ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἑλλάδος προσῆλθον, ὥστε ὁ χώρος τῶν γραφείων νά πληρωθῇ ἀσφυκτικῶς. Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν τήν κανονισθεῖσαν ἡμέραν, τήν Τρίτην 13/1/1960. Ἐν ἀρχῇ ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, πατήρ Ἀκάχιος ἐχαιρέτησε τοὺς συνέδρους καί ἐκήρυξε τήν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Γεν. Γραμματεὺς, πατήρ Χρυσόστομος Κιούσης ἐξέθεσε τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐπηκολούθησε κριτική ἐπ' αὐτῶν. Σχετικῶς ὠμίλησαν οἱ Αἰδεσιμώτατοι πατήρ Στυλιανὸς Μουσᾶς (Θεσ/νίκης), Θωμᾶς Παπαδόπουλος (Κατερίνης), Μιχαὴλ Σαββόπουλος (Δράμας), οἱ ἱερομόναχοι Ἀγαθαγγελὸς Βούρδουλας, Ματθαῖος Λαγγῆς καί τινες ἄλλοι.

- Εἰς τοὺς συνέδρους ὠμίλησε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Νασιλίμης ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος». Ἀρκετὰ κατατοπιστικὴ ἡ διάλεξις, διεκρίνετο καί διὰ τήν ρητορικὴν τῆς ἀξίαν. Ὡσαύτως καί εἰς λαϊκὸς Θεολόγος ὠμίλησε ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς υπογραμμίσας τὰς εὐθύνas τοῦ Ἱερατείου.

- Τό βάρος τῆς κριτικῆς τῶν σεβαστῶν συνέδρων ἐρρίφθη εἰς τό γεγονὸς τῆς Ἀποστολῆς εἰς τό ἐξωτερικόν. Ἀρκετοὶ ὠμίλησαν μέ μίαν διάθεσιν ἀντιπολιτεύσεως, ἀναζητοῦντες ἐπιμόνως τρωτὰ εἰς τὸν τρόπον διαχειρίσεως τῆς ὑποθέσεως. Οὐδεὶς ὅμως ἐξήλθε τῶν ὁρίων τῆς εὐπρεπειᾶς. Τιμᾶ τοὺς κληρικούς μας τό πνεῦμα αὐτό.

- Ἠκούσθησαν γινῶμαι σοβαρά, προδίδουσαι πείραν καί στοχασμόν. Οὕτω ὁ αἰδεσιμώτατος Μιχαὴλ

Σαββόπουλος συνέστησε τήν ἐκλογὴν ἰσοβίου προέδρου καί τὸν σχηματισμόν Διοικουσίης Ἐπιτροπῆς διὰ τῆς προσκλήσεως ὅλων τῶν κληρικῶν μέ ἐτησίαν θητείαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρεσβειῶν τῆς χειροτονίας.

- Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρετηρήθη κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ σύεδροι ηὐξήθησαν. Ὁ ἀθάνατος Ἕλλην μέ τό κραυγαλέον ἐκλογικόν του ἐνδιαφέρον δέν ἀποθνήσκει οὔτε κάτω ἀπὸ τό ἱερατικόν σχῆμα!

- Ἡ ἐπανεκλογὴ σχεδόν ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς δίδει τό μέτρον τῆς ἀξίας τῶν, ἀλλὰ καί τῆς πρακτικότητος τῶν συνέδρων.

- Ἡ νέα Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴ ἀπηρτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιμανδρίτας Ἀκάχιον Παπᾶν, Χρυσόστομον Κιούση, Χρυσόστομον Νασιλίμη, Αὐξέντιον Πάστρα, Στέφανον Τσίκουρα, Μερκούριον Καλοσκάμη, Παρθένιον Σκουρλῆ, Θεόφιλον Τσίρμπα, Παντελεήμονα Τσαλούπη, Νήφωνα Ἀστυφίδη καί Ἱερομονάχους Πανάρετον Πετρίδη, Διονύσιον Καλάργυρον.

- Αἱ ἐργασίαι τοῦ Γ' Ἱερατικοῦ Συνεδρίου ἔληξαν, χωρὶς βεβαίως νά λήξουν καί αἱ εὐθύναι τῶν συνέδρων. Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅτι τό Δ' Ἱερατικόν Συνέδριον θά συνέλθῃ ὑπὸ συνθήκας θριάμβου καί Νίκης τοῦ Ἀγῶνος μας [σ.σ. τοῦτο συνῆλθεν μόλις τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2003].

- Τό Γ' Ἱερατικόν Συνέδριον ἀπέδειξε τό ἄγρυνον ἐνδιαφέρον τῶν κληρικῶν μας, τήν ἐπαινετὴν δραστηριότητά των, τήν ἀξιοπρέπειάν των καί τό ἀνώτερον Ἐκκλησ. φρόνημα, ὅφ' οὐ κατέχονται.

- Συγχαίρομεν τοὺς συνέδρους καί εὐχόμεθα εἰς τήν νέαν Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴν τήν ἀπὸ Θεοῦ ἱκάνωσιν διὰ μίαν λαμπράν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας δράσιν.

Ὁ Παρατηρητὴς

(«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἀρ. φ.: 331-332 1-2-1960)

* Εἰς τήν στήλην αὐτὴν θά ἀναδημοσιεύωμεν ἐπιλεγμένα δημοσιεύματα παλαιότερων φύλλων τῆς «Φωνῆς».

** Ἡ ὄψις τοῦ τίτλου τοῦ πρώτου φύλλου τῆς «Φωνῆς» (4 Μαρτίου 1928)

Ἀμαρτία: πτώση, νέκρωση, σκοτασμός καί αἰχμαλωσία τοῦ νοῦ. **Μετάνοια:** μεταστροφή ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἀμαρτίας καί πορεία στήν ἐν Χριστῷ ζωὴ. **Ἐξομολόγησις:** πῶς πρέπει νά ἐξομολογεῖται ὁ πιστός καί ποιῆς οἱ βασικὲς προϋποθέσεις τοῦ ἐξομολόγου γιὰ νά ἀσκεῖ τό λειτούργημα τοῦ πνευματικοῦ. **Θεραπεία:** εἶδη

φαρμάκων καί τρόποι θεραπείας τῶν πιστῶν.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τήν προσοχή σας καί ζητῶ τήν ἐπιείκειά σας γιὰ τυχόν παραλείψεις. Ἐν κατακλείδι εὐχομαι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νά μᾶς καταστήσῃ «ὕπνρετας καί συνεργούς τῆς θεραπείας τῶν ψυχῶν», ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ Ἱερομόναχος π. Θεόδωρος Petrowsky ἐνῶ τελεῖ τό Ὁρθόδοξον βάπτισμα εἰς ἑτερόδοξον εἰς μίαν λίμνην ἔξω τοῦ Βερολίνου.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, πλαισιούμενος ἀπό τοῦς Ἀρχιερεῖς καί τόν Ἱερόν Κλήρον, κατά τήν μικράν εἴσοδον εἰς τήν πανήγυριν τῆς Ἱ.Μ. Παναχράντου Μεγάρων τήν 8/21-9-2004.

*Τήν 10/23 Σεπτεμβρίου, κατά τήν πρώτην συνεδρίαν
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τήν ἑναρξιν τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὁ Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Μάξιμος τελεῖ τήν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ.*

*Εἰς τήν πανήγυριν τῆς Ἱ.Μ. Ἀγ. Σκέπης Δαφνίου συνελειτουργήσαν
οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος.
Παρέστη συμπροσευχόμενος καί ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.*

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ἀπόφαισις τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου δικαιώνει τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Πρὸς ἔτους ἐκυκλοφόρησεν Γνωμοδότησις (4/2003) τοῦ Προϊσταμένου τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Πειραιῶς διὰ τῆς ὁποίας τὰ μυστήρια τῶν Γ.Ο.Χ. θεωροῦνται ἀνυπόστατα καὶ συνεπῶς εἶναι περιττὴ ἢ κοινοποιήσις τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἑνὸς διαζυγίου πρὸς τὸν ἀρμόδιον Ἐπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. ἢ - εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Παλαιοημερολογίτης Κληρικός ὁ τελέσας τὸν γάμον εἶχε κανονικὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν (συμφώνως πρὸς τὰ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, πάντοτε, κριτήρια) τότε θὰ πρέπει ἡ δικαστικὴ ἀπόφαισις νὰ ἀποστέλλεται εἰς τὸν ἐπιχώριον ἐπίσκοπον τῆς κρατούσης ἐκκλησίας (!) διὰ τὴν πνευματικὴν λύσιν τοῦ γάμου.

Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, εὐθύς ὡς ἔλαβεν γνῶσιν τῆς ἀπαραδέκτου ἐγκυκλίου ἀντέδρασεν. Διὰ τῆς ἐγκρίτου Καθηγητρίας τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου κ. Ἰφιγενείας Καμτσίδου ὑπέβαλε ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου διὰ τῆς ὁποίας ἐπισημαίνει ὅτι ἡ γνωμοδότησις αὕτῃ θίγει εὐθέως τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν Γ.Ο.Χ., καθὼς ἀφ' ἑνὸς ὑπάγει σέ ἔλεγχον τῶν κρατικῶν ὀργάνων καὶ εἰδικότερα τῶν Εἰσαγγελέων τῆς χώρας, τὴν κανονικότητα τῶν θρησκευτικῶν λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀφετέρου παραβιάζει τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν αὐτῶν καὶ καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀπόλαυσιν καὶ ἄλλων συνταγματικῶν δικαιωμάτων των.

Ἡ ὁλομέλεια τῆς Ε.Ε.Δ.Α. τὴν 10.06.04 (ν.ῆμ.) ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν/γνωμάτευσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ

θέματος. Διαπιστώνει ὄντως τὴν παρεμπόδιση τῆς ἐλευθέρως ἀσκήσεως τῆς θρησκευτικῆς μας λατρείας ἀπὸ συγκεκριμένους «πρακτικὰς» (ὅπως ἡ ἐν λόγῳ εἰσαγγελικὴ «πρακτικὴ») καὶ συνιστᾷ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας νὰ προβῇ εἰς ὅλας τὰς νομίμους ἐνεργείας διὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐν λόγῳ εἰσαγγελικῆς γνωμοδοτήσεως.

Σημειώνομεν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Ε.Ε.Δ.Α. ἔχουν γνωμοδοτικὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ βαρύνουσα σημασίαν ἐνώπιον τῶν κρατικῶν ἀρχῶν.

Νομικοὶ Σύμβουλοι τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2-ή/2004 ἀποφάσεώς της ἀπεφάσισεν τὴν σύστασιν Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ Νομικῶν Θεμάτων ὑπὸ τὴν ἀρμοδίαν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τὴ συμμετοχὴ τῶν: Ἐμμανουήλ Παπαγεωργίου καὶ Σταματίου Κουμάνη, ἐγκρίτων νομικῶν καὶ πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἔργον αὐτόν θὰ εἶναι ἡ παροχὴ νομικῶν συμβουλῶν διὰ τὴν προώθησιν δικαστικῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας, καθὼς καὶ ἐπὶ ἄλλων νομικῶν ζητημάτων.

Ἐπισημαίνομεν ὅτι εἶναι πρώτη φορά κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε τὸν ὀρισμὸν νομικῶν συμβούλων ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου Νικήτα Ἀναγνωστοπούλου (τό 1993).

Βεβίλωσις Ἱ. Μονῆς ὑπὸ νεοημερολογιτῶν

Δυστυχῶς, ἀποδεικνύεται πλέον περίτρανα τό ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. θεωροῦνται πολῖται δευτέρας κατηγορίας εἰς αὐτὴν τὴν χώραν.

Θὰ ἦτο δυνατόν ποτέ οἱ Γ.Ο.Χ. νὰ ἀγοράσουν χώρους λατρείας τῶν νεοημερολογιτῶν νὰ κατεδαφίσουν τὰ θυσιαστήρια, νὰ καύσουν τὰ ἱερά ἀντιμνήσια καὶ νὰ ἀποστείλουν τὰ κατατεθέντα ἱερά λείψανα πρὸς... ἐξέτασιν;

Κατ' ἀρχὴν ἀγοραπωλησία χώρου λατρείας εἶναι ἄκυρος. Οἱ ναοί, οἱ παραδοθέντες εἰς τὴν θείαν λατρείαν καὶ μάλιστα οἱ ἐγκαινιασθέντες, ἀποτελοῦν ἀντικείμενα ἐκτός συναλλαγῆς. Πᾶσα ἀγοραπωλησία ἢ μεταβίβασις ναοῦ εἶναι ἄκυρος. Ὁ χώρος ὁ ὁποῖος ἔχει παραδοθεῖ εἰς τὴν δημοσίαν λατρείαν μίας συγκεκριμένης θρησκευτικῆς κοινότητος δὲν δύναται νὰ πωληθῇ καὶ νὰ ἀλλάξῃ πλέον χρήσιν, ἢ νὰ γίνῃ χώρος λατρείας ἄλλης θρησκευτικῆς κοινότητος.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΒΟΥΡΙΔΗΣ

Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου τ.ῆ. ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ ἀγαπητός ἐν Χριστῷ Γεώργιος Καβουρίδης, ἀνηψιός κατὰ σάρκα τοῦ Ἀειμνήστου Ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας μας πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία καὶ ἡ ταφὴ του ἐγένετο εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Ἀξιον Ἐστίν» Βαρυπόμπης.

Ὁ Θεὸς ἅς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁγίων.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐκφράζει τὰ θερμά της συλλυπητήρια εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ μεταστάντος, μάλιστα δὲ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Σταματούλαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Μελπομένην.

Αυτό όμως τό όποϊον ούδέποτε θά διεννοοῦντο νά πράξουν οί Γ.Ο.Χ. εἰς τούς νεοημερολογίτας, τό ἔπραξαν οί δεύτεροι εἰς τούς πρώτους.

Ὁ ἀποθανών ἐφημέριος τῶν Γ.Ο.Χ. Σαλαμίνος π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς εἶχεν εἰς τήν κατοχήν αὐτοῦ τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Αἰκατερίνης (εἰς Φανερωμένην Σαλαμίνος) μέ τρεῖς Ἱ. Ναούς ἐγκαινιασμένους ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος Γεροντίου. Ἐκεῖ ὁ π. Πολύκαρπος ἐφύλασσε καί πολλά κειμήλια (κυρίως παλαιάς εἰκόνας) ἀφιερῶματα τῶν εὐλαβῶν Σαλαμινίων Γ.Ο.Χ. πρὸς τήν ἐνορίαν των, τά όποῖα μετέφερε ὁ π. Πολύκαρπος εἰς τόν τόπον κατοικίας του (τήν Ἱ.Μ. Ἀγ. Αἰκατερίνης) καί τά μετεχειρίζετο εἰς τήν ἐνορίαν ὡςάκις ἦτο χρεία. Μετά τόν θάνατον τοῦ π. Πολυκάρπου, ἡ ἐν λόγῳ Ἱερὰ Μονή ἐξηκολούθη νά τελῇ ὑπό τήν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί νά χρησιμοποιεῖται ὡς χῶρος λατρείας τῆς θρησκευτικῆς μας κοινότητος.

Προσφάτως ὅμως ἐμάθαμεν, ὅτι οἱ κληρονόμοι του π. Πολυκάρπου ἐπώλησαν (ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου τῶν Γ.Ο.Χ.) τήν Ἱ. Μονήν τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς Νεοημερολογίτας. Εὐσεβεῖς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι πιστοί τῆς Σαλαμίνος, μετά λύπης, ἔσπευσαν νά παραλάβουν ἀπό τήν Ἱ. Μονήν τά ὅστα τῶν προγόνων των, τά όποῖα ἐφύλασσαντο εἰς τό ἐκεῖ ὀστεοφυλάκιον, καί ἀντίκρυσαν φρικτόν θέαμα: Αἱ ἐγκαινιασμένοι ἀγίαί τράπεζαι ἀπογεγυμνωμένοι τῶν ἀμφίων των καί κατηδαφισμένοι, μετά μόνο τοῦ κεντρικοῦ στύλου ὀρθοῦ καί ἄνευ τῶν ἐγκαινίων (ἦτοι καί κατὰ τήν καθιέρωσιν τοῦ ναοῦ κατατεθέντων ἱερῶν λειψάνων).

Οἱ νεοημερολογίται Μοναχοί - ἀγορασταί τῆς Ἱ. Μονῆς (τῆς οἰκοδομηθείσης διά τοῦ «διλέπτου τῆς χήρας» τῶν πτωχῶν Γ.Ο.Χ.) εἶπον ὅτι ἐνήργησαν κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἐπισκόπου των κ. Βαρθολομαίου, ὁ όποῖος, βεβαίως, δέν ἀναγνωρίζει τά ἐγκαίνια τῶν

Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Τά ἱερά ἀντιμήνια, ὡς ἐδήλωσαν, τά εἶχον καῦσει καί τά ἱερά λείψανα τά εἶχον στείλει εἰς τά γραφεῖα τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου» τῶν νεοημερολογιτῶν πρὸς... ἐξέτασιν*!

Εἰς τόν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος π. Γρηγόριον Ταυλάριον παρέδωκαν ἐντός χαρτοκιβωτίου ἐν ἀντιμήνσιον καί ὀλίγα ἱερά σκεύη...

Ὅποῖα κακουργήματα ἐτελέσθησαν! Ἐγκλήματα τά όποῖα θεωρητικῶς κολάζει καί ἡ Ἑλληνική Δικαιοσύνη. Ἐγκλήματα, τά όποῖα ἐάν εἶχον τελεσθῇ εἰς τήν Τουρκίαν εἰς βάρος τοῦ Πατριαρχείου, ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις θά εἶχεν ἐντόνως διαμαρτυρηθεῖ, ἐπιτρέπει ὅμως νά τελοῦνται εἰς τήν... εὐρωπαϊκὴν χώραν μας! Εἰς ποῖον ὅμως νά ἀποτανθῶμεν διά νά εὐρωμεν τό δίκαιον; Εἰς τήν Εἰσαγγελείαν Πειραιῶς; Αὐτή μόλις προσφάτως διά τῶν ἐγκυκλίων καί γνωμοδοτήσεων αὐτῆς παραβιάζει τά στοιχειώδη θρησκευτικά μας δικαιώματα. Ποῖον νά ἐμπιστευθῶμεν λοιπόν;

Ἄλλ' ὅμως ἅπαντες οἱ συνεργήσαντες καί οἱ διαπράξαντες τά προαναφερθέντα ἀνοσιουργήματα (νεοημερολογίται κληρονόμοι, Μοναχοί καί Ἐπίσκοπος) ἔστω καί ἂν διαφύγουν τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, δέν πρόκειται νά διαφύγουν τῆς θείας καταδίκης.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ Ἱ. Μονή Ἀγ. Αἰκατερίνης ἐνεπιστεύθη ὑπό τῆς κτίτορος αὐτῆς Μοναχῆς Βρυέννης εἰς τόν π. Πολύκαρπον ὑπό τήν ιδιότητά του ὡς ἐφημέριον τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Σαλαμίνος, οἱ δέ κληρονόμοι αὐτοῦ (μὴ ὄντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας) ἐθεώρησαν ταύτην ὡς ιδιοκτησία των καί τήν ἐπώλησαν εἰς τούς Μοναχοὺς τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλακτοτροφούσης Μεγάρων.

Ἔως πότε οἱ Γ.Ο.Χ. θά οἰκοδομοῦν ναοὺς καί μόνάς καί αὗται θά πίπτουν εἰς χεῖρας ἀλλοτρίων;

* Τί εἶδους ἐξέτασις εἶναι αὐτὴ εἰς τήν ὁποῖαν προτίθενται οἱ νεοημερολογίται, νά ὑποβάλουν τά ἱερά λείψανα αὐτοῖς μόνον γνωρίζουν. Ἀναρρωτώμεθα ὅμως, τά λείψανα τά όποῖα κατὰ καιροὺς δίδουν εἰς αὐτοὺς οἱ Λατίνοι, τά ὑποβάλλουν εἰς παρόμοια «τέστ»;

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60
Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ
Ἐπιστολαί, συνδρομαί καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται
εἰς τά γραφεῖα: Περιοδικόν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734